

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci

žalobkyně

J.K.

...

zastoupena Mgr. et Mgr. Markem Škrobánkem, advokátem
sídlem Stodolní 741/15, Ostrava

proti
žalovanému

Ministerstvo životního prostředí
sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2014, č. j. 1791/580/14.81563/ENV,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Rekapitulace předchozího řízení a obsah správního spisu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Ostrava (dále jen „ČIŽP“), ze dne 21. 7. 2014, č.j. ČIŽP/49/POV/0056369.001/14/VUP (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), jakož i zrušení prvoinstančního rozhodnutí. ČIŽP prvoinstančním rozhodnutím podle § 94 odst. 2 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“), stanovila výměrem žalobkyni, jakožto znečišťovateli, poplatky za vypouštění odpadních vod do vod povrchových ze zdroje znečišťování ČOV Zábřeh - čištění odpadních vod a kanalizace z provozovny žalobkyně (dále jen „ČOV“) - pro rok 2013 v celkové výši 143 765 Kč.
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Na základě žalobkyní předloženého poplatkového přiznání bylo ČIŽP zahájeno správní řízení o stanovení výše poplatku pro rok 2013, jehož celková výše byla v prvoinstančním rozhodnutím stanovena za skutečně vypuštěné množství znečištění a za skutečně vypuštěný objem odpadních vod v roce 2013 dle výpočtu uvedeného v tomto rozhodnutí, který se opírá o průměrnou roční koncentraci a množství vypouštěného znečištění, kdy ukazatel znečištění u $CHSK_{Cr}$ činil 8985,3 kg/rok. ČIŽP vycházela z poznatků získaných z kontroly provedené před zahájením správního řízení, zejména se jedná o poznatky uvedené v dílčím protokolu o průběhu kontroly ze dne 24. 6. 2014, č.j. ČIŽP/49/00V/1406054.015/14/VUP (dále jen „dílčí protokol“), přičemž v rámci kontroly se neztotožnila s žalobkyní v tom, že se u ČOV jedná o čištěné odpadní vody, neboť z důvodů popsanych v dílčím protokolu (viz dále textu) došla k opačnému závěru. Proti rozhodnutí ČIŽP podala žalobkyně odvolání.
4. Žalovaný odvolání žalobkyně proti prvoinstančnímu rozhodnutí zamítl. Žalovaný konstatoval, že vodní zákon neobsahuje přesnou definici, či vysvětlení pojmu „čištěné“ nebo „nečištěné“ odpadní vody, když toliko definuje vody odpadní. Z tohoto důvodu ČIŽP správně vycházela nejen ze zjištěného stavu věci, ale svou úvahu konfrontovala se základními účely a principy vodního zákona (§ 1). Zjednodušeným vodítkem je sice věta v příloze vyhlášky č. 123/2012 Sb., o poplatcích za vypouštění odpadních vod do vod povrchových (dále jen „vyhláška č. 123/2012 Sb.“), dle které: *„Čištěné odpadní vody jsou vody čištěné na mechanicko-chemických nebo mechanicko-biologických čistírnách odpadních vod s účinností odstranění $CHSK_{Cr}$ vyšší než 50% včetně. Při pochybnostech o tom, zda se jedná o čištěné odpadní vody, rozhodne ČIŽP.“* Závěr ČIŽP však nemůže vycházet toliko z formulace uvedené v příloze vyhlášky č. 123/2012 Sb., nýbrž především ze základních principů v § 1 vodního zákona, mimo jiné i ze zásady, že znečišťovatel platí. Žalovaný se tak ztotožnil s názorem ČIŽP, že vypouštěné odpadní vody u žalobkyně v roce 2013 byly nečištěné. Dále žalovaný uvedl, že v daném roce nebylo možné považovat soustavu ČOV žalobkyně za mechanicko-biologickou čistírnu odpadních vod; od listopadu 2012 do prosince 2013 byly z důvodu odstranění biologického rybníku odpadní vody (ze zpracování masa i splaškové) pouze mechanicky předčištěny v sedimentační jímce a v lapači tuků. K biologickému odbourání proto nemohlo dojít v důsledku absence technologického celku – biologického rybníku. Pouhé mechanické předčištění vod obsahujících organické látky je ve smyslu § 1 odst. 1 vodního zákona nedostatečné. Žalovaný dále uvedl, že ani

existence povolení k nakládání s vodami z roku 2011 od příslušného obecního úřadu, kterým žalobkyně disponovala, negarantuje, že jsou vypouštěny odpadní vody čištěné. S ohledem na § 1 odst. 2 vodního zákona je znečišťovatel při překročení koncentračního a hmotnostního limitu zpoplatnění, uvedeného v příloze č. 2 vodního zákona, zatížen poplatky, přičemž žalobkyně dosáhla v ukazateli znečištění $CHSK_{Cr}$ na limit zpoplatnění a to jak koncentračního limitu, tak i hmotnostního limitu. Žalovaný dále s ohledem na § 3 správního řádu odmítl vycházet toliko z popisu ČOV ve vodoprávních rozhodnutích, neboť ověřoval skutečný stav s ohledem na odstranění biologického rybníku. Žalovaný se rovněž zabýval namítaným porovnáváním vstupních naměřených hodnot z října 2011 s výstupními hodnotami naměřenými v roce 2013 na základě předložené studie Posouzení současného stavu čištění odpadních vod Ing. M. S. z listopadu 2011 a emailem od Ing. Š. z června 2014 obsahující „postřehy“ ohledně problematiky odpadních vod z masné výroby. Dle názoru žalovaného odstranění organického znečištění nelze posuzovat pouze podle účinnosti odstranění $CHSK_{Cr}$ a NL (nerozpustné látky), neboť pouhým mechanickým předčištěním mimo jiné nelze odstranit dusík a fosfor v odpadních vodách. Žalovaný taktéž konstatoval, že v rámci biologického procesu čištění má vliv na odstranění dusíku teplota odpadní vody, nikoli vzduchu, jak se domnívá žalobkyně, a současně ČOV nebyla vybavena biologickým stupněm čištění, kde by docházelo k odstranění dusíku.

II.

Argumentace účastníků

5. Žalobkyně namítala, že rozhodnutí byla vydána v rozporu se zákonem, neboť odpadní vody byly posuzovány nesprávně jako vody nečištěné a z tohoto důvodu byl chybně vypočítán poplatek za vypouštění odpadních vod do vod povrchových z ČOV pro rok 2013.
6. Žalobkyně v této souvislosti argumentuje § 90 odst. 1 vodního zákona, dle kterého musí být pro stanovení poplatku současně překročen hmotnostní i koncentrační limit zpoplatnění, který se u čistěných a nečištěných vod liší, přičemž pro $CHSK$ je dle přílohy č. 2 k vodnímu zákonu u čistěných odpadních limit zpoplatnění hmotnostní 10.000 kg/rok a koncentrační 40 mg/l, u nečištěných je limit 8.000 kg/rok a 40 mg/l. U žalobkyně činil hmotnostní limit 8985,3 kg/rok. ČIŽP však nijak důvodně a nadevší pochybnost nezjistila a neprokázala, že se v případě žalobkyně jedná o odpadní vody nečištěné. Žalobkyně v tomto ohledu nesouhlasí s názorem žalovaného, že nelze vycházet jenom ze zjištěného stavu věci, ale i z účelů a principů vodního zákona, neboť takový postup žalovaného by byl v rozporu s § 3 správního řádu. Žalobkyně odkázala na přílohu vyhlášky č. 123/2012 Sb. požadující u čistěných vod toliko účinnost odstranění $CHSK_{Cr}$ vyšší než 50% včetně, přičemž dle jejího názoru se nejedná o pouhé vodítko, jak se domnívá žalovaný, neboť vyhláška provádí vodní zákon a dále upřesňuje pojmy čištěné a nečištěné vody. Nesouhlasí se žalovaným, že musí být kromě $CHSK_{Cr}$ posuzovány i další látky (BSK_5 , dusík, fosfor), když vyhláška č. 123/2012 Sb. toto nepožaduje. Takový postup je v rozporu se zákonem.
7. Současně je však z rozhodnutí ČIŽP evidentní, že hmotnostní limity u dusíku a fosforu jsou u žalobkyně mnohonásobně nižší než limity zpoplatnění. V sedimentační nádrži a lapáku tuků muselo tedy docházet i k odstraňování znečištění faktorů organického původu i s ohledem na kvalitní péči o ně, což dle žalobkyně potvrzuje studie Posouzení současného stavu čištění odpadních vod Ing. M. S. z listopadu 2011 (porovnávající rovněž hodnoty znečištění u jednotlivých látek, přičemž u jiných látek vyjma $CHDK_{Cr}$ nebyla dokonce

stanovena ani poplatková povinnost) a email od Ing. Š. z června 2014 obsahující „postřehy“ ohledně problematiky odpadních vod z masné výroby. Žalovaným uvedená existence povolení k nakládání s vodami se stanovenými vyššími emisními standardy je dle žalobkyně irelevantní v projednávaném případě, ve kterém se řeší poplatková povinnost za vypouštění odpadních vod. Správní orgány taktéž neuvedly, v čem spatřují porušování některé ze zásad uvedených v § 1 vodního zákona. Žalobkyně vynakládá značné finanční prostředky na čištění vod a zbudovala i novou čističku, v souvislosti s čímž byl zlikvidován i biologický rybník. Dalším faktorem působícím na snižování hodnot znečištění je dle žalobkyně i působení kyslíku z dodávaného vzduchu, který chemicky reaguje s přítomnými látkami, což však odvolací orgán vůbec nezmiňuje. Žalobkyně nesouhlasí s tím, že by byla irelevantní průměrná teplota vzduchu, neboť teplota vody je ovlivňována okolním prostředím.

8. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, neboť námitky žalobkyně jsou téměř identické. Žalovaný shledal, že ČOV nebylo možné v roce 2013 považovat za mechanicko-biologickou ČOV z důvodu jejího neuzpůsobení k odstranění organického znečištění odpadních vod. Žalobkyně dosáhla jak koncentračního limitu, tak i hmotnostního limitu zpoplatnění. Následně žalovaný zopakoval argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí. Dále uvedl, že sedimentační jímka a lapák tuků jsou schopny oddělit znečištění charakterizované jako nerozpustné látky a dále tuky, které takto zachycené snižují celkové znečištění v odpadních vodách, přičemž v lapáku mohou probíhat další podružné aerobní reakce. K odstranění organického znečištění ve formě rozpuštěných látek je však zapotřebí biologický stupeň čištění, který nelze technologicky zaměňovat. Péče žalobkyně o sedimentační jímky a lapák tuků nemá vliv na odstranění organického znečištění. Mechanické předčištění odpadních vod obsahující organické látky je proto ve smyslu § 1 odst. 1 vodního zákona nedostatečné.
9. Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného zopakovala, že závěr, že ČOV nelze považovat za mechanicko-biologickou, je v rozporu se studií Ing. M. S. z roku 2011, dle které hodnoty na výstupu byly nižší než na vstupu, tj. docházelo k důkladnému čištění vod. Znovu odkázala na přílohu vyhlášky vodního zákona a tam uvedenou požadovanou účinnost odstranění $CHSK_{Cr}$, výklad žalovaného by tak mohl *ad absurdum* vést k vypočtení poplatku i za vody, které by byly čištěné s účinností 100%. K tvrzení žalovaného, že pro absenci biologického stupně čištění nedocházelo k odstranění dusíku, odkazuje žalobkyně opět na studii Ing. M. S., dle které výstupní hodnota znečištění dusíkem byla podstatně nižší než na vstupu.

III.

Posouzení žaloby

10. Městský soud projednal věc bez nařízení jednání, neboť účastníci na výzvu soudu s takovýmto postupem nevyjádřili výslovný nesouhlas (§ 51 odst. 1 soudního řádu správního).
11. Městský soud na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního

stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního).

12. Podle § 1 odst. 1 vodního zákona účelem tohoto zákona je chránit povrchové a podzemní vody, stanovit podmínky pro hospodárné využívání vodních zdrojů a pro zachování i zlepšení jakosti povrchových a podzemních vod, vytvořit podmínky pro snižování nepříznivých účinků povodní a sucha a zajistit bezpečnost vodních děl v souladu s právem Evropských společenství. Účelem tohoto zákona je též přispívat k zajištění zásobování obyvatelstva pitnou vodou a k ochraně vodních ekosystémů a na nich přímo závislých suchozemských ekosystémů.
13. Podle § 1 odst. 2 vodního zákona zákon upravuje právní vztahy k povrchovým a podzemním vodám, vztahy fyzických a právnických osob k využívání povrchových a podzemních vod, jakož i vztahy k pozemkům a stavbám, s nimiž výskyt těchto vod přímo souvisí, a to v zájmu zajištění trvale udržitelného užívání těchto vod, bezpečnosti vodních děl a ochrany před účinky povodní a sucha. V rámci vztahů upravených tímto zákonem se bere v úvahu zásada návratnosti nákladů na vodohospodářské služby, včetně nákladů na související ochranu životního prostředí a nákladů na využívané zdroje, v souladu se zásadou, že znečišťovatel platí.
14. Podle § 90 odst. 1 vodního zákona poplatek za znečištění vypouštěných odpadních vod je znečišťovatel povinen platit, jestliže jím vypouštěné odpadní vody překročí v příslušném ukazateli znečištění zároveň hmotnostní a koncentrační limit zpoplatnění. Ukazatele znečištění, hmotnostní a koncentrační limity zpoplatnění a sazby poplatku členěné podle jednotlivých ukazatelů znečištění jsou uvedeny v příloze č. 2 k tomuto zákonu.
15. Podle § 91 odst. 2 vodního zákona vypouští-li znečišťovatel odpadní vody v jedné lokalitě více výpustmi, pro účely výpočtu poplatků se do množství znečištění a objemu vypouštěných odpadních vod započítávají vypouštěné odpadní vody ze všech výpustí. Více výpustmi v jedné lokalitě se rozumí například jednotlivé výpustě z veřejné kanalizace v rámci jedné obce, jednotlivé výpustě z areálu průmyslové výroby. Při výpočtu poplatku se použije rozdílná sazba pro čištěné a nečištěné odpadní vody. Čištěné odpadní vody jsou vody vyčištěné např. v mechanicko-biologické nebo mechanicko-chemické čistírně odpadních vod. V pochybnostech o tom, zda jde o čištěné odpadní vody, či nikoliv, rozhodne ČIŽP.
16. Podle § 94 odst. 1 vodního zákona znečišťovatel je povinen do 15. února předložit ČIŽP poplatkové přiznání za uplynulý kalendářní rok. V tomto přiznání znečišťovatel uvede skutečné údaje o množství ukazatelů znečištění podléhajících zpoplatnění, jejich koncentraci ve vypouštěných odpadních vodách a o objemu vypouštěných odpadních vod pro jednotlivé zdroje znečišťování a jejich výpustě, včetně údajů potřebných pro případný odečet v odebrané vodě (§ 90 odst. 6), údajů o poskytnutých odkladech a výši zaplacených záloh. Vzor poplatkového přiznání stanoví ministerstvo životního prostředí vyhláškou.
17. Dle § 94 odst. 2 věta první vodního zákona ČIŽP na podkladě poplatkového přiznání a ověření údajů rozhodných pro výpočet poplatků stanoví výši poplatků za uplynulý kalendářní rok poplatkovým výměrem, který doručí znečišťovateli, příslušnému správci daně a Státnímu fondu životního prostředí České republiky do 30. dubna běžného roku.
18. Městský soud na úvod poukazuje, že samotné poplatky za vypouštění odpadních vod do vod povrchových slouží jako ekonomický nástroj mající charakter platby za vypouštění

znečišťujících látek do životního, resp. vodního prostředí, tj. plní funkci řídicí (regulační), nikoli sankční. Poplatek je znečišťovatel povinen obecně platit, překročí-li v příslušném ukazateli znečištění zároveň hmotnostní a koncentrační limit zpoplatnění. Dle soudu lze rovněž konstatovat, že obecným cílem příslušné právní úpravy ochrany vod je jednak bazální požadavek odpadní vody odstraňovat prostřednictvím jejich předchozího předčištění a dále znečišťovatele motivovat ke snižování znečištění například prostřednictvím nových technologických procesů, což zákonodárce činí tím, že blíže rozlišuje odpadní vody čištěné a nečištěné (viz dále v textu).

19. Mezi účastníky je základem sporu, zda vypouštěné odpadní vody ze zdroje znečištění žalobkyně bylo možné považovat za čištěné či nikoli, od čehož se následně odvíjí posouzení možného překročení limitu ukazatelů znečištění, uvedených v příloze č. 2 vodního zákona, a v důsledku tohoto stanovení poplatků, které byly vyměřeny prvoinstančním rozhodnutím ČIŽP posléze potvrzeným žalovaným.
20. V této souvislosti účastníci shodně vycházejí z Formuláře č. 1/6, VZOR, Poplatkové hlášení / poplatkové přiznání za zdroj znečišťování (podle vodního zákona), který je přílohou vyhlášky č. 123/2012 Sb., a dle kterého jsou čištěné odpadní vody čištěné na mechanicko-chemických nebo mechanicko-biologických čistírnách odpadních vod s účinností odstranění $CHSK_{Cr}$ vyšší než 50% včetně, přičemž při pochybnostech, zda se jedná o čištěné odpadní vody, rozhodne ČIŽP. Dle žalovaného se však jedná pouze o zjednodušené vodítko, s čímž ovšem žalobkyně nesouhlasí a účinnost odstranění $CHSK_{Cr}$ považuje za rozhodující podmínku.
21. Městský soud k tomu nejprve podotýká, že totožná formulace jako ve výše uvedeném formuláři byla obsažena již v přílohách předchozích prováděcích předpisů k dříve platné právní úpravě. Konkrétně se jedná o vyhlášku č. 293/2002 Sb. o poplatcích za vypouštění odpadních vod do vod povrchových, a vyhlášku č. 47/1999 Sb., kterou se provádí zákon č. 58/1998 Sb., o poplatcích za vypouštění odpadních vod do vod povrchových.
22. Současně však městský soud doplňuje, že dle jeho názoru je nutné při rozlišení odpadních vod vycházet nejen z prováděcího právního předpisu, resp. dokonce jeho přílohy, nýbrž s ohledem na systematiku Hlavy X vodního zákona i přímo z jeho § 91 upravující sledování, měření a evidenci znečištění. V odstavci 2 tohoto ustanovení se totiž mimo jiné uvádí, že čištěné odpadní vody jsou vody vyčištěné např. *v mechanicko-biologické nebo mechanicko-chemické čistírně odpadních vod*. V pochybnostech o tom, zda jde o čištěné odpadní vody, či nikoliv, rozhodne ČIŽP (tataž formulace byla obsažena i v dříve platném § 4 odst. 2 zákona 58/1998 Sb., o poplatcích za vypouštění odpadních vod do vod povrchových). Městský soud proto nesouhlasí s žalobkyní, že se musí vycházet právě a jen z přílohy vyhlášky č. 123/2012 Sb. a splnění tam uvedené podmínky účinnosti odstranění $CHSK$.
23. Již v rámci úpravy na zákonné úrovni přímo vodní zákon při posouzení, zda se jedná o čištěné odpadní vody či nikoli, prostřednictvím § 91 vodního zákona výslovně stanovuje, aby k mechanickému způsobu čištění (prostřednictvím lapače, síta, filtru, atd.) zde technologicky přistoupilo ještě čištění chemické (srážení, neutralizace a jiné), resp. biologické (rozklad organického znečištění prostřednictvím mikroorganismů). V příloze vyhlášky č. 123/2012 Sb. je tento požadavek zopakován a dále rozveden účinností odstranění $CHSK_{Cr}$ vyšší než 50% včetně z důvodu posouzení překročení příslušného ukazatele (viz § 90 odst. 1 vodního zákona).

24. Pokud je tedy dle § 90 odst. 1 vodního zákona poplatky za znečištění vypouštěných odpadních vod znečišťovatel povinen platit, jestliže jím vypouštěné odpadní vody překročí v příslušném ukazateli znečištění zároveň hmotnostní a koncentrační limit zpoplatnění, přičemž konkrétní ukazatele znečištění, hmotnostní a koncentrační limity zpoplatnění a sazby poplatku členěné podle jednotlivých ukazatelů znečištění jsou uvedeny v příloze č. 2 k tomuto zákonu, kde ukazatel znečištění pro CHSK je výslovně odvislý od toho, zda se jedná o vody (ne)čištěné, není dle soudu možné pustit ze zřetele zachování základního požadavku na vícero stupňů čištění (tj. výše citovaný § 91 odst. 2), vycházet toliko z povahy účinnosti odstranění CHSK_{Cr} a řešit primárně zda samotná účinnost představuje jedinou podmínku.
25. Ačkoli žalovaný v napadeném rozhodnutí svou argumentaci primárně opírá o účel a předmět v § 1 odst. 1 vodního zákona, městský soud shledal, že na základě § 91 odst. 2 vodního zákona lze konstatovat, že již pouhý mechanický stupeň čištění odpadních vod sám o sobě může být pro posouzení, zda jde o odpadní vody čištěné či nikoli, dostatečný, jestliže v rámci ukazatele CHSK rozlišuje (ne)čištěné odpadní vody a vychází při tom rovněž z přítomnosti biologického či chemického stupně čištění v rámci technologické soustavy. Jinými slovy při posuzování, zda se jedná o vody čištěné či nikoli je tedy nutné posoudit existenci požadovaných technologických způsobů čištění v rámci soustavy, případně zda nějaká část technologického celku je nefunkční či zcela absentuje. A právě to byl dle soudu případ nyní posuzované věci. Úpravu obsaženou ve vyhlášce je třeba chápat tak, že pro splnění kategorie odpadní vody čištěné je třeba, aby čištění bylo prováděno v mechanicko-biologické nebo mechanicko-chemické čistírně odpadních vod a tato technologie dosahovala požadovaného výsledku, tedy účinnosti odstranění CHSK_{Cr} vyšší než 50% včetně.
26. ČIŽP v dílčím protokolu na základě tam popsané dokumentace uvedla skladbu technologického celku ČOV. Účastníci v posuzované věci přitom nečiní sporným, že žalobkyně měla k dispozici čištění prostřednictvím jímky a lapáku. ČIŽP však v dílčím protokolu s ohledem na podklady tam uvedené, které popisuje v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí i žalobkyně, došla k závěru, že součástí technologických celků ČOV byl rovněž i biologický rybník a jeho funkcí bylo biologické dočištění odpadních vod. Tento biologický rybník byl však zrušen, což ostatně žalobkyně nepopírá, a od listopadu roku 2012 do prosince roku 2013, kdy došlo ke zprovoznění nové ČOV, biologický rybník proto součástí celku být nemohl. Pro posouzení poplatkové povinnosti pro rok 2013 v nyní projednávané věci přitom dle soudu není relevantní, zda ke zrušení rybníku došlo v souladu s povolením stavby nové ČOV na základě rozhodnutí příslušného obecního úřadu či nikoli, ani to zda žalobkyně disponovala povolením k nakládání s vodami. Povolení k nakládání s vodami totiž nic nemění na tom, zda jsou vypouštěny odpadní vody čištěné či nikoli ve smyslu existence technologických stupňů čištění, jak požaduje vodní zákon (žalovaný poplatkovou povinností z tohoto povolení ostatně ani nedovozuje, jedná se proto o irelevantní skutečnost).
27. Jak soud shledal výše, rozhodující je, zda byl či nebyl v rámci soustavy nadále přítomen biologický stupeň čištění odpadní vody. Správní orgány dle soudu postupovaly v souladu s § 3 správního řádu, když konstatovaly, že biologický stupeň čištění chybí a následně žalobkyni vysvětlily, proč v jejím případě nelze v roce 2013 ČOV považovat za mechanicko-biologickou čistírnu odpadních vod (viz například str. 3-4 napadeného

rozhodnutí a str. 3-6 dílčího protokolu). Z tohoto důvodu soud zjištěním správních orgánů nemá co vytknout, považuje je za dostatečné, řádně odůvodněné a v souladu se zákonem.

28. Rovněž na tento závěr nemá vliv studie Ing. S. z roku 2011 a informace Ing. Š. Jak uvedl žalovaný, žalobkyně porovnávala údaje z roku 2011 s údaji z roku 2013, resp. srovnávala výroby, aniž by k tomu v rámci řízení byly relevantní údaje. Městský soud k tomu současně doplňuje, že skutečnost, že v ČOV docházelo i přes absenci biologického stupně čištění k případnému odstraňování CHSK_{Cr} a dalších látek (organických), resp. že měřené hodnoty byly na výstupu nižší než na vstupu, nemění nic na tom, že nebyl naplněn primární zákonný požadavek na existenci vícero stupňů čištění (mechanicko-biologického nebo mechanicko-chemického). Zákonodárce zde patrně vycházel z předpokladu, že více stupňů čištění bude v souladu s předmětem a účelem vodního zákona (§ 1) účinněji přispívat ke zvyšování kvality vod.
29. Žalovaný v této souvislosti argumentoval na podporu svých závěrů i § 1 vodního zákona, odmítl vycházet pouze z doslovného textu přílohy vyhlášky č. 123/2012 Sb. ve vztahu k odstranění organického znečištění mechanickými prostředky. Městský soud uvádí, že tento postup považuje v souladu se zákonem i s judikaturou. Z judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu vyplývá, že k výkladu právních předpisů nelze přistupovat pouze z hlediska textu zákona, ale především podle jejich smyslu. Jazykový výklad může představovat pouze prvotní přiblížení se k obsahu právní normy, jehož nositelem je interpretovaný právní předpis (například rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 1 Afs 86/2004-54, resp. nálezný Ústavního soudu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97). V rozsudku ze dne 23. 1. 2008, č.j. 59 Ca 14/2006-50, Krajský soud v Ústí nad Labem rovněž konstatoval: *„Základním principem pro interpretaci právního textu je pak jeho interpretace ve prospěch účelu, který právní norma plní. Sleduje-li tedy právní norma určitý cíl, je nutno ji interpretovat tak, aby byl tento cíl umožněn, a nikoliv aby bylo jeho dosažení výkladem normy ztíženo.“*
30. Ustanovení § 1 vodního přitom představuje významné interpretační hledisko, zákon by neměl být vykládán v rozporu s tímto ustanovením. Úvaha žalovaného ohledně vynaložení nákladů na čištění vod a jejich výslednou kvalitu se proto opírala o racionální důvod – i přes mimovolné snižování koncentrace látek organického původu prostřednictvím prostředků, kterými žalobkyně disponovala, nenesla žalobkyně z důvodu odstranění biologického rybníku plné náklady na čištění odpadních vod, které by jinak musela vynaložit, pokud by biologický rybník nadále existoval. Existence biologického rybníku (biologického stupně) přispívá v souladu s § 1 vodního zákona k významnější ochraně a zlepšení vod. Žalobkyně by tedy s ohledem na nižší náklady získala výhodnější postavení, mohla by v takovém případě více profitovat ze znečišťování vod, přestože by v jejím případě absentovalo splnění zákonného požadavku. Městský soud se s touto úvahou ztotožňuje a z tohoto důvodu nepřisvědčil ani argumentaci žalobkyně ohledně možného vlivu teploty a působení kyslíku při odstranění organického znečištění.
31. Závěrem městský soud konstatuje, že tvrzení žalobkyně, že ČOV je dobře provozovaná, není z hlediska zákonných požadavků pro stanovení poplatkové povinnosti podstatné. Obdobně není v projednávané věci podstatné, že žalobkyně nakonec zbudovala novou ČOV.
32. Městský soud proto souhlasí se závěrem správních orgánů, že odpadní vody byly nečištěné, nepřisvědčil tedy žalobkyni, že byly odpadní vody nesprávně posuzovány jako nečištěné a

z tohoto důvodu byl chybně vypočítán poplatek za vypouštění odpadních vod do vod povrchových ze zdroje znečišťování ČOV pro rok 2013. Rovněž dle názoru soudu je nutné odpadní vody posuzovat jako nečištěné.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

33. Městský soud tedy z výše uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
34. Žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud tedy ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 soudního řádu správního rozhodl, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. února 2018

JUDr. Karla C h á b e r o v á
předsedkyně senátu

